ΕΠΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΑΝΕΜΩΝ ΙΙΙ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ
(του Κώστα Κωνσταντίνου)

ΧΡΩΜΑΤΑ

Έπεφτε η νύχτα στη βαμμένη ακρογιαλιά
ξετυλιγόταν της αγάπης μας το νήμα,
γλυκά οι μανάδες νανουρίζαν τα παιδιά
και χίλιοι γλάροι κρυφοπέταγαν στο κύμα.

Ένα βαπόρι χαιρετούσε στ' ανοιχτά,
στα λίγα φώτα ανταμώναν τα μεράκια,
δικιά μου σ' είχα και σε κράταγα σφιχτά,
σιγοσφυρίζαν του νησιού μας τα δρομάκια.

Γλίστραγε η άμαξα γελώντας σαν κρασί –
ο μπαγλαμάς μ' έκοβε τότε δυο κομμάτια –
δικιά μου σ' είχα και ρουμπίνι θαλασσί,
τ' αστέρια χόρευαν στα πράσινά σου μάτια.

Ήταν απόβραδα γραμμένα ταπεινά,
ώρες αγάπης χαραγμένες σ' άσπρο τοίχο,
ένα τραγούδι των παιδιών στα σκοτεινά,
σειρήνα φεγγαρόλουστη στου καραβιού τον ήχο.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Γλυκός απόψε ο ουρανός διαμαντοστολισμένος,
απλώνει την αγκάλη του κι η γης κρυφοκοιτάζει,
τέτοιος μη μείνει στεναγμός κατάχαμα ριγμένος
τραγούδι μίλα, τι να πω σωστά να τους ταιριάξει;

Τι να τους πω που ορκίζονται μες στους ανθούς, στους κλώνους,
εσέ που συλλογίζομαι κι όλα μπροστά μου ανοίγουν,
τέτοιο σκοπό πού να τον βρω, ποιους να ξεχάσω φόβους
κάθε νυχτιά κι απόβραδο, κάθε που ξανασμίγουν;

Να σ' είχα μες στα χέρια μου να σε γλυκοκοιμίσω,
η πλάση απόψε είναι όμορφη όπως εσύ κυρά μου,
να δει κι η γης κι ο ουρανός πώς θα τους τραγουδήσω,
μα χώρια σου μαραίνομαι και χάνω τα νερά μου.

ΕΣΥ

Είναι η καρδιά μου σίδερο, ο ήλιος με σταυρώνει,
κυλάνε μπρος στα πόδια μου αγέλαστα νερά,
παίρνει ο καπνός τη σκέψη μου, τις μέρες μου οργώνει
κι όλο η ζωή μου άπιαστη στέκει να καρτερά.

Μα είσαι συ που ορθώνεσαι να με γλυκοκοιτάζεις,
χάνεται ο κόσμος ο κακός ζωσμένος στους καημούς,
στέκεσαι σαν αμάραντος και ξέρεις να μ' αλλάζεις,
παραμερίζει εκστατικός ο πονεμένος νους.

ΗΡΘΑΝΕ ΜΕΡΕΣ

Ήρθανε μέρες φίλε μου
σβησμένες με τον κόμπο της υπομονής
με τα πνιγμένα μάτια
να κοιτούν
στην άκρη των χειλιών,
που μείναν δίχως λόγια.

– Κάτι όνειρα είχαμε και εμείς
μα ο χρόνος δεν αντέχει –

Ήρθανε μέρες φίλε μου
να βγάλουν τα όνειρά μας στο σφυρί,
να μείνουν πάντα όνειρα,
να γίνουν αναμνήσεις...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ

Αγαπώ στο τραγικό μεγαλείο
των μοναχικών ανθρώπων
την αναλαμπή
κάθε σιωπηλής τους ελπίδας.
Αυτούς, που παραμένουν μοιραίοι
μέσα στις σκέψεις τους,
αυτούς που χωρίς να βγάζουν μιλιά
προσπαθούν μόνο ν' αντέξουν.

Αγαπώ τους ανθρώπους που μιλούν
την καλοακονισμένη γλώσσα της νύχτας,
αυτούς που ξοδεύουν τη ζωή τους
σε απλές ώρες αβάσταχτες,

που κοιμούνται με του πόνου το αγκάλιασμα,
κρατώντας όμως το κεφάλι ψηλά.

Έτσι ταξιδεύει η πίκρα με άσπρο πανί
σε κάθε γωνιά του γιαλού μου
κι αγαπώ πιο πολύ την αυγή.

ΦΟΒΟΣ

Ο φόβος σκοτώνει το πνεύμα
στις σκοτεινές ερημιές της κατάθλιψης
και η ανυπομονησία παγώνει κραυγαλέα
το αδικημένο παρόν.
Έτσι είναι ωραίο,
να μην λες ποτέ όχι στην πρόκληση,
να έχεις το φόβο αδελφό
στη δεξιά σου παλάμη
και το παρόν δροσερό τριαντάφυλλο
στο αριστερό σου αυτί...

ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλασσα με τα χρώματα
οι μυστικοί σου δρόμοι
μοιάζουν πλεξίδα κοριτσιού,
θυμίζουν πέταγμα πουλιού
σε φουσκωμένα στάχυα.

Μια αγάπη αθώα καλοκαιρινή
θάλασσα γλυκοθάλασσα
θα ζητιανέψω μέρα
μ' όμορφα λόγια σκοτεινά
στα ηδονικά σου κύματα
κάθε κακό πανάρχαιο
να το ξορκίσω πέρα.

Σαν κάποιος ναύτης του βυθού
– ο Ποιητής το ξέρει –
μ' ανατολίτες συγγενείς
και με θωριά σπουδαία
θα σε μαγέψω θάλασσα,
κάθε κρυφή μου πεθυμιά
ν' απλώσει στο γαλάζιο σου,
να μου γινείς κατάσαρκα
και φίλη και μητέρα.

ΕΩΘΙΝΟ

Αχ τη μοναξιά,
θέλω χρυσή καρφίτσα να την κάνω,
στον τοίχο ξεχασμένη ζωγραφιά
σε πλαστική κορνίζα,
τη μοναξιά που τραγουδά
σκυφτή, κλαμένη, σιωπηλή
στου πετεινού το κράξιμο,
κάθε που φεύγει η νύχτα.

Ο ΣΤΡΑΤΗΣ

Λένε πολλοί για το Στρατή
πως είναι ευτυχισμένος,
γιατί είναι καμωμένος - άκου -
να ψηλοπερπατεί.

Μα η νύκτα κατατρέχει το Στρατή
μες στη βαριά του σκέψη
και πόσο πια θ' αντέξει
κανείς δεν ξέρει να το πει.

Κανείς δεν ξέρει του Στρατή
τον καημό το σφάχτη,
πως κάθε βράδυ στάχτη
του βασανίζει τη ζωή.

Γιατί σαν πέσει σκοτεινιά
τον ζώνουν οι αναμνήσεις,
που αν πεις να τις μετρήσεις,
γίνονται θάλασσα πλατιά.

Κι όταν τον δεις να περπατά,
έχει σκυφτό κεφάλι
και τον τυλίγει ζάλη
σε κόσμους άλλους σαν γυρνά.

Γιατί κανείς,
κανείς δεν ξέρει του Στρατή
τον πιο κρυφό του πόνο -
μακριά της που 'ναι μόνο
καίγεται σαν ξερό δεντρί...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ